№ 4. КИЇВ. ЛЮТИЙ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

Перець

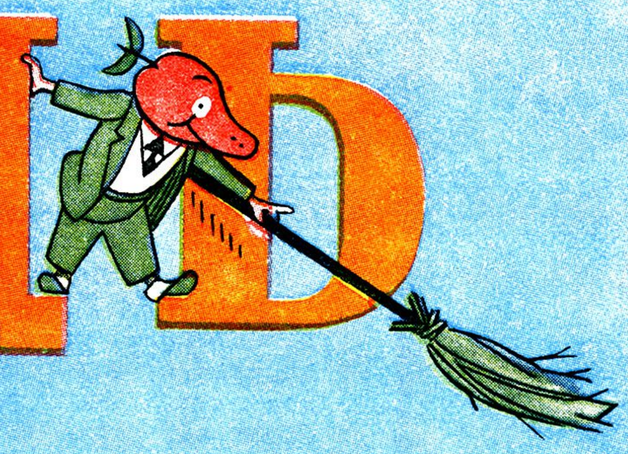

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

В деяких МТС не борються за високу якість ремонту тракторів. Часто машини виходять з ладу навіть під час пробних виїздів.

— Де тут дорога на МТС?
— А онде бачите «віхи»? Якраз до МТС і доведуть.

ЛИСТ ДИРЕКТОРОВІ ЧЕРНІГІВСЬКОЇ НАУКОВО-ДОСЛІДНОЇ СТАНЦІЇ ТВАРИННИЦТВА Є. Є. КЛЕХУ

До Вас, Євгене Євгеновичу, моє перчанське слово! До Вас — єдиного на всю Україну, по-справжньому ще ніким неоціненого, Євгене Євгеновичу!

Скажемо прямо. Ні Чернігівський обком КП(б) України, ні Міністерство сільського господарства не знайшли, чомусь, і досі часу, щоб поговорити з Вами від душі, як з винятковим діячем на науково-дослідно-тваринницькій ниві. І що найбільше обидно — обласний прокурор, якому те й робити, щоб таких, як Ви, по заслугах оцінювати, — і той одвернувся.

Яка несправедливість!

Та на те я й живу на світі, щоб подібних Вам, Євгене Євгеновичу, без уваги не залишати. Отже, поговоримо від душі!

Власне, у мене буде до Вас кілька запитань, суто наукового порядку.

1. Повідомте, дорогий, що дали Ваші експерименти з кормами? Знаю, що Ви покинули скошеними серед поля сім гектарів вики, чотири гектари гречки, один гектар чумизи, півтора гектара проса, чотирнадцять гектарів конюшини, незаскиртовану солому. (Покинули, звісно, з дослідницькою метою: що з цього вийде?). Отже, які наслідки? Ефект який? Чи все згнило? Чи все розкрадено? Дехто каже, що все. А що скажете Ви, як дослідник, Євгене Євгеновичу?

2. Всю зиму Ви досліджуєте, «як впливає на худобу мерзла, вигреблена з-під снігу солома». Отож цікаво, які тут дані, чи дуже ребра стирчать на коровах, чи самі вони встають? Скількох піднімати доводиться? Скільки за Вашими попередніми підрахунками до весни можуть взагалі не встати? Вам це видніше. Ви ж керівник науково-дослідної станції тваринництва!

3. Інтересно також, як свині. Точно знаю, що Ви піддали їх нечуваному експерименту: годуєте їх гнилим і прілим люпином. Кажуть, що спочатку вони хоч верещали, а тепер щось не чути: багато подохло, а десятків чотири Ви прикололи, будучи в стані науково-творчого екстазу. Одним словом, які Ваші передбачення? Чи всі перейдуть з племінних у неплемінні, чи й переходити нікому буде? Яка щодо цього Ваша думка, як рідкісного експериментатора? До речі, що думає про це і науковий працівник Вашої станції т. Корчовий? Він же якраз розробляє наукову тему: «Відгодівля свиней на картопляно-люпинових раціонах».

4. Заодно повідомте, дорогий Євгене Євгеновичу, і про свої нові успіхи у справі добору кадрів для Вашої бурхливодіяльної установи. Інтересно, чи й зараз Ви те й робите, що приймаєте та звільняєте працівників? Адже за 1950 рік Ви лише десятьох бригадирів прийняли і звільнили. Які плани на цей, 1951 рік?

5. Нарешті, таке. Чи можна після цього назвати установу, яку Ви очолюєте, науково-дослідною станцією тваринництва? Наукою ж в ній і не пахне. Досліди Ваші — варварські, а щодо тваринництва, то воно готове, задерши хвости, тікати світ за очі від таких науковців!

Щоб не посилати Вам відповіді на ці мої запитання аж у Київ, щоб золотого часу не гаяти (бо Ви ж людина зайнята!), — щиро раджу передати ці відповіді чернігівському обласному прокурору (Вам недалеко там до нього). А він уже їх прономерує і, сподіваюся, дасть їм лад.

І з тим поклін Вам од щирого серця.

Від Вашого ПЕРЦЯ.

Ворошиловградський паровозобудівний завод не виконує виробничого плану.

— Не везе нам! Ще й на рейки не стали, а вже запізнюємось!..

Мал. С. САМУМА

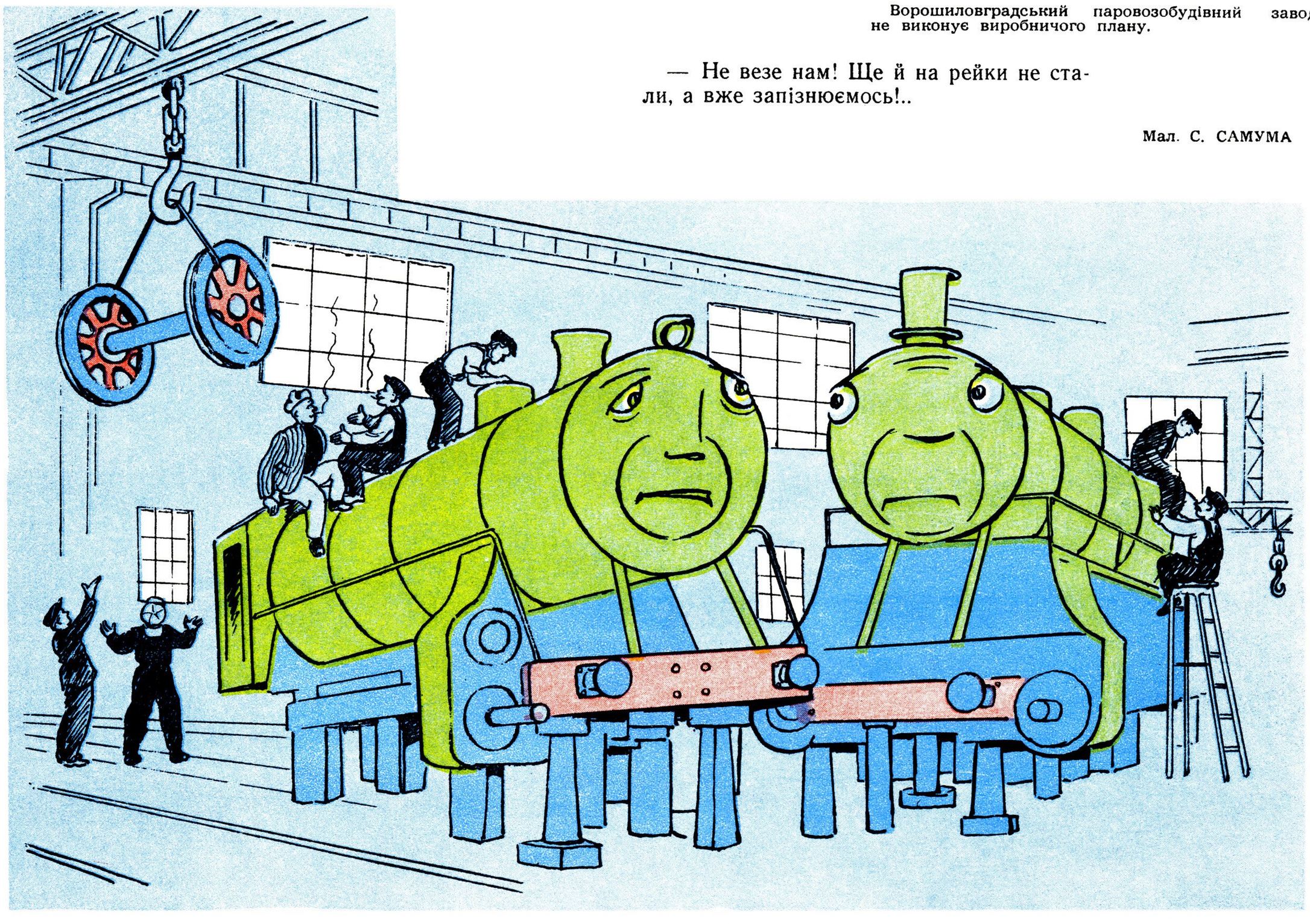

„МЕДАЛЬ ЧЕСТІ"

Переглядаючи списки представлених до нагороди американських генералів й офіцерів, президент зупинився на прізвищі генерал-майора Уільяма Діна, який пропав безвісти в Кореї під Течжоном у липні минулого року.

Цей генерал, подумав Трумен, має всі переваги перед іншими вищими американськими командирами.

По-перше, Уільям Дін був одним із перших американських генералів, що пропали безвісти в Кореї.

По-друге, він перевершив усіх інших генералів у вмінні блискавично відриватися від противника і скорочувати лінію фронту.

По-третє, він хоч і підставив під удар свою 24 дивізію, але тільки одну, а не кілька дивізій, як це зробили інші генерали у грудні минулого року.

Чим же тоді нагородити цього видатного національного героя? Орденом «За хороше керівництво військами»? Ні, цього Дінові буде мало. Медаллю «Пурпурового серця»? Але нею нагороджуються тільки особи, що були поранені в бою з ворогом. А чи був поранений Уільям Дін?... Ні, і ця медаль не підходить. Є ще ордени і медалі за кампанії в Мексіці, Нікарагуа, Гаїті, на Філіппінах. Але вони теж Дінові не підходять. Він пропав у Кореї, а корейської медалі США ще не мають. Президент важко зітхнув.

І раптом Трумен згадав про «Медаль честі» — найвищу військову нагороду в США. У статуті цієї медалі, на якій вибито символічні фігури Хоробрості і Безстрашності, сказано, що «Медаллю честі» нагороджуються особи, які ризикували в бою життям і виявили при цьому таку хоробрість і безстрашність, які перевершують усе, чого вимагає військовий обов'язок.

Чи міг виявити таку надхоробрість Уільям Дін, відриваючись од північних корейців? Звичайно, міг! А якщо міг, то він цілком підпадає під цей пункт статуту медалі.

Далі у статуті сказано, що «Медаль честі» — морська медаль, і нагороджуються нею за подвиги на морі.

— Гм... Стихія водна, — подумав президент, — а генерал сухопутний... Трохи не підходить. Та ба... А може Дін відривався плавом через ріку Кимган, яка протікає повз Течжон. Цілком можливо... Може сухопутний Дін і пропав безвісти на дні Кимгана.

Недавно «Медаль честі» було урочисто вручено сім'ї генерала Діна. Церемонія вручення відбулася в одному з американських міст. Агентство Ассошіейтед Пресс розіслало докладну інформацію про це. Лише про одну деталь не згадувалося в тій інформації: як, спостерігаючи цю церемонію, луснуло зо сміху все куряче населення одного з американських міст.

М. ВІЛЬБАУМ.

Мал. К. АГНІТА

ОСНОВНИЙ ЗАКОН

Перечниця

ХИТРА МЕХАНІКА

КОНТОРА Мощенської МТС (Городнянський район на Чернігівщині). Кілька столів. За одним — чепурненька дамочка, поклавши руку на чистий аркуш паперу, підправляє манікюр.

— Де дільничний механік? — питає тракторист.

— Я дільничний механік! — підводить очі дама з манікюром.

— В такому разі потурбуйтесь про заміну пальців.

Дама швиденько ховає руки під стіл. Тракторист, навпаки, викладає на стіл кілька спрацьованих деталей.

— Не розумію, — кліпає дама очима. — Що це? І при чому тут я?

Дама з манікюром права: при чому тут вона! Вона ж тільки займає посаду механіка, а в механіці розуміється не більше, ніж цап у кулінарії.

Так чому ж її в такому разі призначили механіком?

А тому, що цей механік з манікюром — дружина директора МТС т. Сичова.

Зрозуміло?

Хитра механіка!

ДОМУДРУЄТЬСЯ...

У м. РОКИТНОМУ (на Ровенщині) є промкомбінат.

Потрібні якомусь колгоспові колеса до возів. Звертаються до керівника промкомбінату т. Крижова. А той відповідає:

— Колеса робити невигідно... Купуйте у нас ободи та спиці. Самі робіть колеса.

Або, скажімо, потрібні колгоспові діжки. У Крижова та ж відповідь:

— Невигідно й діжки робити. Купуйте в нас клепки, а діжки самі робіть.

Промкомбінат ніяк не може побудувати млина. Крижов і тут мудрує так: млин — штука невигідна... Хай мелють, хто як може...

Домудрується цей керівник комбінату до того, що й коліс йому нароблять, і змелють та ще й напетлюють!

ДІЛА ЙДУТЬ, КОНТОРА ПИШЕ

ЗА ОСТАННІ місяці Іршавське шахтоуправління на Закарпатті (начальник т. Задорожній) значно збільшило видобуток вугілля. Яким способом? Корінною зміною виробничого процесу. Раніше вугілля добували лише шахтарі, а тепер до роботи взялися й працівники апарату. Для цього їм не треба було спускатися в шахту. Досвід показав, що відбійний молоток з успіхом замінює авторучка, а врубівку — друкарська машинка. Ці знаряддя в руках працівників апарату шахтоуправління роблять справжні чудеса. Так, у жовтні 1950 року апарат добув на шахті № 1 466 тонн, а на шахті № 2 — 540 тонн вугілля. Кількість вугілля, «видобутого» на папері, була приписана до кількості вугілля, видобутого з-під землі.

Іршавський метод збільшення вуглевидобутку, безперечно, заслуговує на найпильнішу увагу всіх, хто покликаний боротися з окозамилюванням.

«ДОРОГА ДУША»

ВІДОМО, що Чичиков платив Собакевичу по 2 крб. 50 коп. за «мертву душу» і вважав, що це дуже дорого. Втім Київській облторфпромспілці (голова правління т. Білоконенко) мертві душі коштують значно дорожче. Одна лише мертва душа бригадира Здвижівської торфартілі І. А. Фрідмана коштує промспілці 700 крб. на місяць. Щождо тіла Фрідмана, то воно живе й здравствує у Києві, акуратно розписується у відомостях, одержуючи вищезгадані 700 крб.

Отак з **дорогою душею** голова правління облторфпромспілки іде на обман держави!

Остап ВИШНЯ

Ревуть, стогнуть...

Єсть така пісня: «Ревуть, стогнуть...» Так ми не про пісню, а про справжнє ревище і про справжній стогін. Худоба реве, вівці стогнуть, свині жалібно хрюкають, телятка мекають...

У чім справа?

Справа в тім, що деякі не дуже, сказать, дбайливі господарі в колгоспах протелефонували чи написали до району, що в них, мовляв, приміщення для худоби таке тепле, таке тепле, що корови просто мукають:

— Одчиніть, будь ласка, кватирку, бо нам душно!

Вівці стоять у кошарі та віялами на себе махають, свині хрюкають:

— Заберіть од нас підстилку, бо нам і так дуже тепло.

А телятка в телятнику дивуються:

— Казали, що буде зима, буде холодно, а воно ніякої зими нема, все літо та й літо!

А що вже до фуражу, і до грубих кормів, і до концентрованих,— і не говоріть...

Коні іржать:

— Нам овес набрид, дайте нам ячменю! Тільки дертого, бо цілого ми не хочемо!

А корови плачуть:

— Все буряк та буряк! Та висівки! Хоч би вже моркву давали, або гарбузи!

Це так деякі колгоспи по начальству рапортували, а насправді...

А послухайте, як у них насправді.

ДЕ НАШ ЛІС?

З таким законним запитанням звертаються свині з артілі ім. Молотова, с. Євгенівки, Снігурівського району на Миколаївщині.

— Де ліс на будівництво свинарника? Ніяк не збудують свинарника! А чому? А тому, що голова колгоспу т. Галушка забрав ліс на підлогу у своїй хаті. З нашого лісу він збудував собі хліва. З нашого лісу й завгосп помостив підлогу в своїй хаті! А ми мерзнемо! Ну, коли вже вони з нашого лісу,— справедливо говорять свині,— собі хати побудували, то хай нас у ті хати й переводять, а самі хай до нас жити йдуть!

А як же інакше? Правдива вимога.

ВСІ РОДИЧІ... СОКУРОВІ

У баратівському колгоспі «Сталінський шлях», Новобузького району, цієї ж, Миколаївської області, де за голову правління колгоспу т. Шевчук, а за завгоспа т. Сокур,— вже два роки ніяк не добудують колгоспної стайні. Коні й рогату худобу ганяють напувати до річки Інгула (а вода холодна!) за 800 метрів, бо забули збудувати колодязя...

А на корівнику що робиться?

Для 112 корів і 95 телят, приплоду 1950 року, не підвезли на зиму до ферми соломи. Підвозять її щодня. Підвезуть, скинуть,— і хто що хоч, те й роби... Ніхто за кормами не слідкує, не стереже їх. Кормова солома йде на підстилку.

На молочній фермі — всі родичі, сестри та племінниці, та дядько.

— Ну, воно й зрозуміло,— ревуть корови,— як нас годують, як нас доять, як наше молоко «учитують». І які ми суть од такого догляду!

ХІБА НЕ ЗАРЕВЕШ?

У колгоспі ім. Шевченка, Первомайської сільради, Сватівського району, Ворошиловградської області, де головою правління т. Борисенко Ф. К., приміщення для зимівлі худоби зовсім не підготовано. Вітер, протяги... худоба худюща, виснажена, мерзне. Фураж розбазарюють. Дійних корів та телят напувають один раз на добу.

Щоправда, керівництво колгоспу теж п'є один раз на добу, так воно, по-перше, п'є не воду, і, по-друге, воно ж не доїться.

За таких умов хіба не заревеш?

А воно хоч реви, хоч не реви,— все 'дно кукурудзу звалено серед двору, де її снігом прикидало. А кукурудза — насінньова... А потім давай ту кукурудзу, без ваги й без контролю, і свиням, і птиці — просто в качанах...

Тут — заревеш!

ДОПОМОЖІТЬ...

Скаржиться нам худоба з колгоспу ім. Шевченка, Сквирського району, Київської області, на голову правління А. І. Леванчука:

— Розтягають,— жалується вона,—наш фураж. А Антон Іванович Леванчук як поїдуть у Сквиру, та й сидять там, та й сидять. Бо їм у Сквирі веселіше й тепліше, ніж нам у фермах... Допоможіть нам! — просить худоба.

— З охотою ми б, звичайно, доглядали, дорога худобо, ваш фураж, так з Києва далеченько до вас ходити. Антонові Івановичу із Сквири все ж таки ближче!

* * *

Холоднуваті, як бачите, факти. Неприємні факти.

Хай вони стануть такими, як по багатьохбагатьох (та у великій більшості!) наших колгоспах, де з любов'ю до худоби ставляться, де план розвитку тваринництва виконано й перевиконано, де худоба стоїть по теплих фермах, як перемита.

Серце радується, дивившись на таке народне добро, сите та веселе!

— Сер!.. Ви не з того кінця в бінокль дивитесь.

— Багато ви розумієте. З цього спокійніше — не так близько здається.

Мал. БЕ-ША

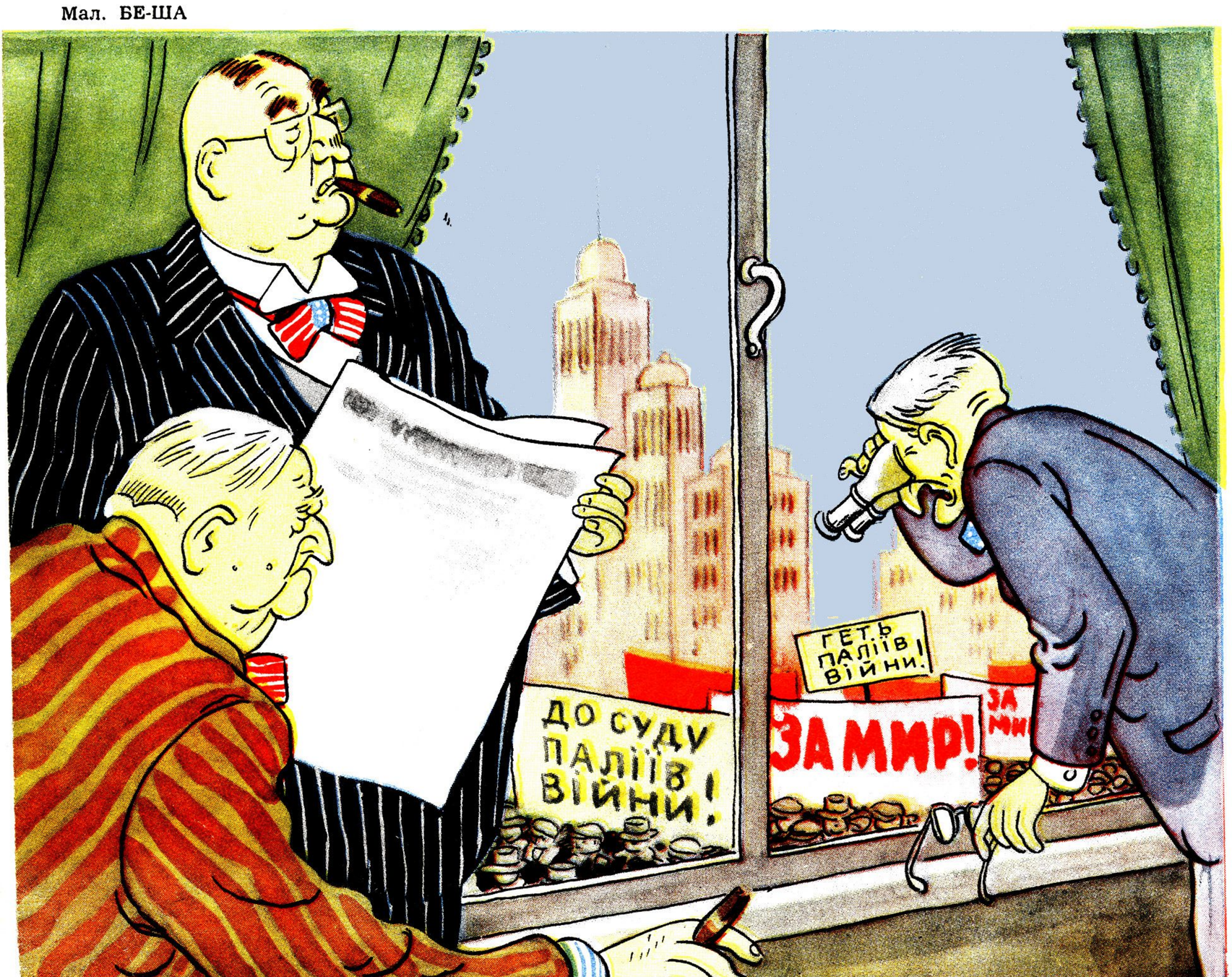

ВИСТАВКА шкоди

ЩО ЦЕ?

Що це? — здивовано кліпає очима споживач, розглядаючи запропонований товар.

І справді, що це? Цегла — не цегла, чавун — не чавун...

— Це мило, — пояснює продавець. — Господарське мило.

Куснем такого мила з успіхом можна забивати цвяхи, але щось випрати — неможливо.

— Ні, це не мило,— свідчать споживачі,— а окозамилювання.

Хто займається цим окозамилюванням? Сповіщаємо: 4-й київський милозавод, що випускає таке мило цілими партіями. Директор заводу і головний окозамилювач — Й. П. Білов.

ОБОЄ РЯБОЄ...

Просять нас бути арбітром, розсудити, який олівець вважати кращим: «Шкільний» чи «Турист»?

Про «Шкільний» нам пишуть:

«Спробували загострити олівця ножиком — не вийшло, грифель ламається. Вирішили, що загострювати його слід «чинкою». «Чинка» поламалася, а олівця не загострили».

А що з себе уявляє «Турист»?

«Турист», — знову ж таки пишуть нам, — дуже красивий олівець. Грифель, щоправда, у нього дуже крихкий, зате дерево — перший сорт!»

Якому ж з двох олівців Слов'янської фабрики (директор т. Броваренко) віддати перевагу? Мабуть, обом. «Обоє рябоє».

ПОВІРИЛИ, ДОВІРИЛИ, ПЕРЕДОВІРИЛИ

(Казка)

Мал. В. ГЛИВЕНКА

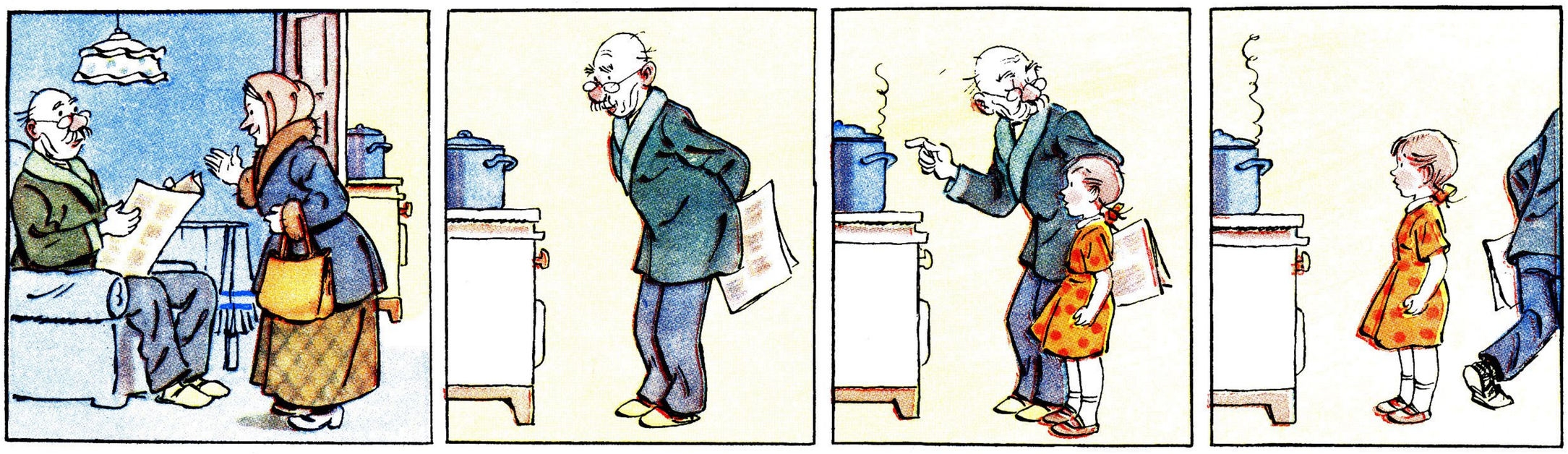

Пішла бабуся в крамницю, а дідові доручила за борщем доглянути...

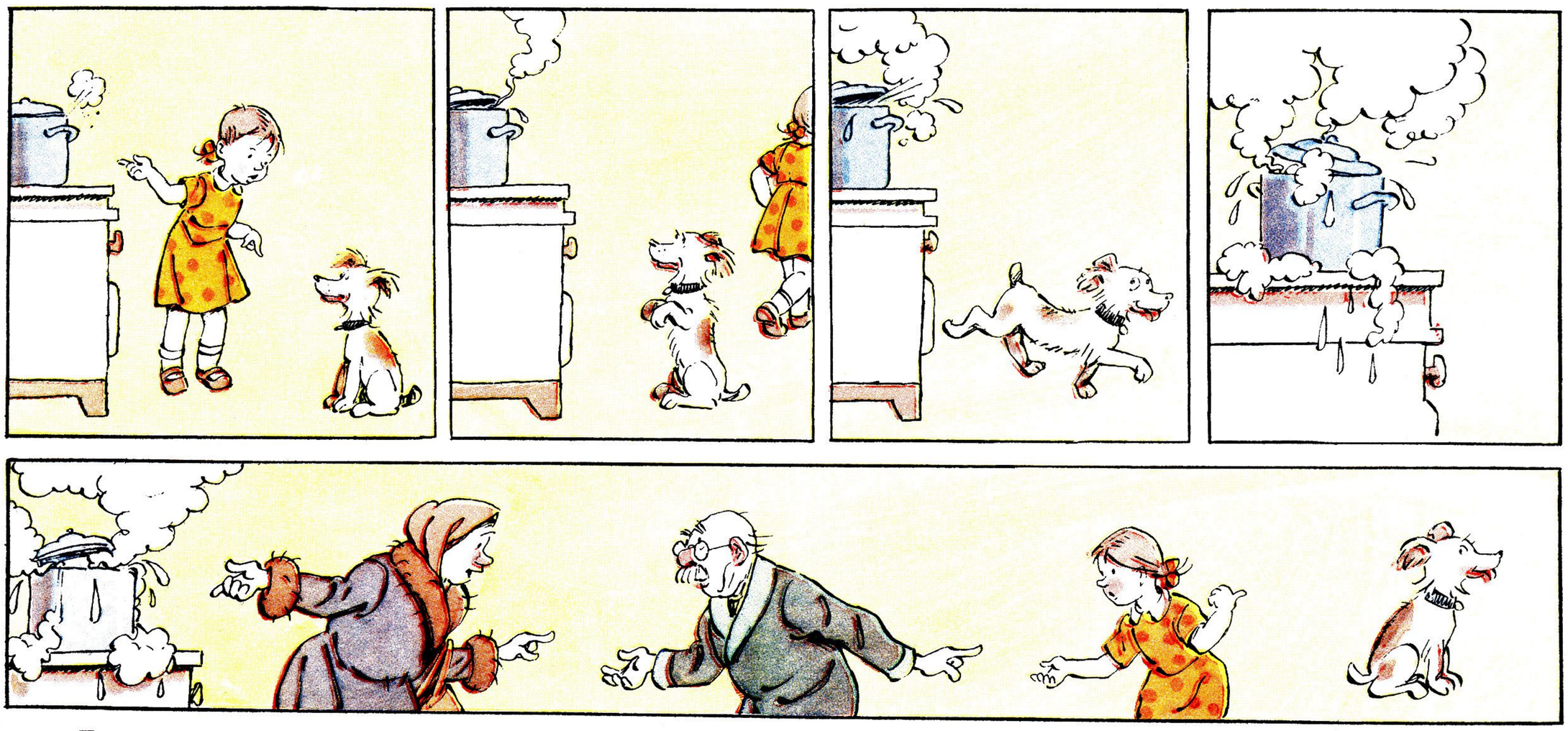

Повернулася бабуся, бачить — борщ збіг!.. Баба на діда, дід — на внучку, внучка — на Жучку, а з Жучки... що з неї візьмеш?

Казочку прочитайте, на носі собі зарубайте, на вуса намотайте!

Костянтин БАСЕНКО

КРУГОМ „ЦИВІЛІЗАЦІЯ“

Повчав бундючний дядя Сем
В старій Європі нації:
— Побачили б, як ми живем!
От в нас життя! От в нас едем! —
Кругом цивілізація!

Ляльок-міністрів об'єднав
В одну організацію.
І от в Європу пароплав,
Як дядя Сем пообіцяв,
Привіз «цивілізацію».

З тих пір в Європі — просто «рай»!
(Ні, ні, — не агітація!)
Як гроші є — живи, гуляй,
Грошей нема — то помирай —
На те й — «цивілізація».

Водились булки й ковбаса,
Тепер — нужда, інфляція.
І всюди «Made in USA»...
Ну, чим не «рай», не чудеса!
Кругом — «цивілізація».

Кіно? — Будь ласка! Дядя Сем
Завів кінофікацію:
Як вибить око олівцем,
Як закопать кого живцем —
Навчить «цивілізація»!

— Вам їсти хочеться? Якраз!
Це що за провокація?!
Це ж є підбурювання мас!
Не той тепер в Європі час,
Тепер — цивілізація!

Нове слівце пішло ходить:
Ре-мі-лі-та-ри-зація.
Гармат і танків — не злічить,
Бо треба ж Сему «закріпить»
Свою «цивілізацію».

Не скрити, ні, за тим слівцем
Нової фашизації!
Та прийде час кінець кінцем,
Що з тріском лусне дядя Сем,
А з ним — «цивілізація»!

Юрій ЯНОВСЬКИЙ

Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА

ЧИСТЕ МИСТЕЦТВО

(ЗАКІНЧЕННЯ. Початок — див. «Перець» № 3).

-Б**АЧИТЕ, товариші студенти, — каже, нарешті, старий, — тут ви зачіпаєте філософську проблему нашого життя. Чи знатиме Мартин, кому дзвонити? Це колись було, що знав тільки сусід сусіда, та й то, коли не позивалися за межу. Та знала людина урядника, бо мусила стерегтися урядникового нагая. Попа знав чоловік, бо без того ні вродишся, ні помреш. А ще які були знайомі? Ну, кум та сват. Правильна теза, Михайле?

Михайло тре чоло й похмуро каже:

— Покинув механіка на годину, а мушу сидіти он скільки... Я й запитання вашого не чую, бо душа коло комбайна... А косовиця на носі...

— Добре, я й сам певний, що теза правильна... Тепер візьмімо сьогоднішній, радянський день. Кого ми знаємо навколо себе? Боже ж ти мій! Та спитайте мене, який сон бачить голова сусіднього колгоспу, їй-право, не помилюсь! А вже у своєму колгоспі то знаєш і старих, і дітей, і характери, і кочерги, і кожну грудку землі — скажеш, звідки її взято... В районі знаєш передових людей у кожному господарстві. Ну, секретар райкому сам у колгоспі не раз коло столу сидів... А в області — хіба ми не чуємо й не стрічаємося з передовиками? Та всю республіку тримаємо в голові — хто де що зростив! Щоб ні одна ж тобі зернина досвіду не лежала без прибутку. А як зберемося ото в Києві та в Москві! Та такого зроду-віку по історії не написано, щоб дружили трудящі люди в таких мільйонах! А ви питаєте, чи Мартин знає, куди дзвонити!..

Знову всі мовчать.

— А голову «Променя Жовтня» теж знаєте? — питає Хома.

— «Промінь Жовтня»? Себто, укрупненого імені Хрущова? Трохи знаю...

— А більше?

— Більше він і сам себе не знає!

Михайло мовчки одвертається, ховаючи посмішку.

— Чого, Михайле, носом крутиш? Не віриш, що Явтуха трохи знаю? Я б і не казав, коли б не знав...

— Я вам не філософ, — таємничими словами відповідає той.

— То й мовчи потроху. Розкрию студентам Явтухів характер!

— Чи не такий він, як ото до мого тата приїздять? — питається Тиберій.

— А які саме до вашого тата приїздять?

— Його тато — адвокат, — пояснює Хома.

— Зрозуміло. Захистіть, мовляв, адвокате, бо я дещо вкрав?

— Ага, ага!

— Не такий! Доньку має дуже строгу. Як візьме, кажуть, за бороду — у Явтуха борода довжелезна — та як почне ним тіпати! Сусіди збігаються! Скандал. Там така вдалася, що не інакше, як за народного суддю заміж піде!

Михайло мимоволі пирхає, а студенти здивовано на нього оглядаються.

— Один комбайнер накидає на Палазю оком, та марна, скажу вам, справа: не піде за нього: безхарактерний дуже...

У Михайла знов прориваються сміх, він маскує сміх кашлем.

— Простудився, Михайле? А все через Палазю. Попросив Явтух послати по неї на станцію. Я оце й поїхав, а Михайло за свого дружка комбайнера. Палазя — заочниця на агрономічному, подалася на екзаменаційну сесію. Кінчає вуза. Мабуть, екзаменів не склала, сором вертатися... Гоноровита дівка. Бач, не повернулася...

— Та що ви нам про Палазю, — нетерпеливиться Хома, — про Явтуха давайте! Варитиме він з нас воду, товаришу шофер?

— Ого, ще й як! — не вагається старий. — Безумовно варитиме. По-перше, ухопить за душу, потягне показувати досягнення! А які в нього досягнення? Клуб недобудований, контора необмазана, конюшня смердить гноєм, корови наставляють роги, баран б'ється, собаки рвуть штани — деревня та й годі...

— А що ж би ви хотіли? — раптом сердиться Хома. — Одразу агроміста не зведеш! Треба попрацювати. Це вам не бублика крутити та калим брати, товаришу водій!

— Це ще не все. Це — квіточки, ягідки будуть далі. Явтух візьме вас за петельки й вимагатиме, щоб розповіли колгоспникам про новітні течії в мистецтві...

— Що, що?!

— Чого ви на мене кричите? Це ж не я, це Явтух вимагатиме... Ну, значить, ото, як його... Жанри теперішні... Які художники, хто що малює, кого по голівці гладять, а кому перцю підносять, щоб чхав. Одним словом, дурне діло, товариші студенти...

— Як, дурне діло!? — схоплюється Тиберій. — Та ви розумієте, що це за Явтух? Ми їм хоч до ранку розповідатимемо! Закарбуйте собі на носі, товаришу шофер, — коли людина цікавиться мистецтвом...

— А скульптуру він визнає? — перебиває ревнивий Хома. — Чи вимагає гіпсових футболістів? Га? Попереджаю, я агітуватиму за мармур!..

— Переказують, скульптура у нього кульгає...

— Нічого, направимо, — вигукує захоплено Хома, — аби душа була мистецька!..

— Ба ні, душа в Явтуха соціалістична, хліборобська, — одказує старий. — Як візьме в роботу з приводу проектів, то й не заздрю я вам, молоді люди...

— Яких проектів? — лунає голос архітектора.

— А таких. Хоче старий чорт запровадити в колгоспі повну архітектуру. Так би мовити, наблизитись до агроміста. Мовляв, на їхніх десять тисяч гектарів землі давай новий культурний центр. Його, бач, ображає те, на чому наші діди й батьки жили. У носі йому свербить від того, товариші студенти. Як вам це подобається, га? Сяде, кажуть, коло столу та й мазюкає ото будинки, парки культури, і нічого не виходить, один сміх. Мріє, щоб колгоспна садиба була з баштами, бельведерами, альтанками для стахановців. А на папері — пшик. І сукин же кот, що він вигадав! Щоб ото посеред двору, де тільки гній повинен лежати в добрих людей, — він, опортуніст, уявляє собі водограй, фонтан, водомет... Хоч ви ж його на грішну землю опустіть!..

— Стоп! — командує Тиберій. — Замовчіть! Коли не розумієте чогось, то спитайте людей! Ви, пробачте, нікчема проти Явтуха!..

Михайло несподівано вибухає реготом, від якого довго стримувався. Старий не вшановує його поглядом.

— Так, так! — галасує Тиберій. — Коли ви простий калимник, то не беріться судити мистецтво!.. Я про такого Явтуха десь читав, а він існує в натурі!..

Старий сидить мовчки, погладжуючи вуса. Михайло кашляє від сміху, витирає сльози.

— Висміявся? А спитай тебе — чого?

— Я смішне згадав...

Тиберій рішуче відчиняє дверцята й сердито вилазить з машини. Хома мовчки простує за ним. Старий виглядає й каже:

— Можна сп'яніти від духу... Михайле, а що ото за манія мандрує? Бачиш? Чи не Палазя часом? Палазю, агов!!

Михайло миттю вискакує з машини, мчить назустріч якійсь жіночій постаті.

— Палазю!

Швидко він повертається назад. Поруч нього — молода дівчина в доброму костюмі, з парасолею й туфлями в руці, боса.

— Не Палазя, — придивляється старий, — оце так несподіванка! Драстуй, дорога наша закордонниця! Читали, читали в газетах. Здорова? За нами не скучила?

— Ой, скучила, Явтуше Калениковичу! Щоночі колгосп сниться. Драстуйте... Рідні, нерідні — всіх бачила у сні...

Дівчина ручкається із старим, а Хома здивовано питає Михайла:

— Чому Явтух?

— А в нас Явтухів більш, ніж треба, — відгукується, почувши запитання, старий, — повний район Явтухів, хай їм лиха година!

— Не схотіла й пасажирського чекати, — щебече дівчина, — упросилася на товаровий. Їду, а з усіх боків пахощі летять, цвітуть степи, все вітається до мене...

— Познайомся, Фросино, з товаришами студентами... Це — Хома Брут, а ось оцей — Тиберій Горобець...

— Що ви, що ви! — перебивають один одного юнаки. — Ніякі ми не Брут і не Горобець! Це з Гоголя прізвища!..

— Я й чую, що з Гоголя, — мило посміхається дівчина, подаючи хлопцям руку.

— Хома Брунько, — рекомендується названий Брут.

— Тимофій Грець, — галантно каже Тиберій.

Дівчина без перебільшення чудова. При місяці обличчя її видається трохи видовжене, бліде. Темні очі вбирають у себе людину без остачі. Хомі хочеться негайно ж виліпити портрета оцієї стрункої, чарівної запаморочливої особи. Тимофій-Тиберій одразу ж уявляє архітектурний шедевр, де повинна жити ця красуня.

— Польща нас любить, — щебече Фросина. — Як зачнуть ото мене випитувати, як я сім тисяч літрів молока надою! Скажу раціони, догляд, породу, розповім порядок на фермі, доярок змалюю, а вони все не відпускають. Дивляться на нашу делегацію й не можуть надивитися. Тоді я почну про кожну мою корову доповідати — який характер та яка вона була телям, як лащиться до мене, мукає, щоб я підійшла погладити. Кажу, корови в нас пещені, влітку на повітрі стоять, взимку тепло у них і сухо, без протягів. Не люблять, кажу, рекордистки, щоб коло них хто сварився, галасував, нервував... А один польський дід та й каже: «Бач, і скотина ласкава, бо люди дружні. Колгоспні люди. А Америка хотіла б нас жовчею поїти, коли бачимо, що на світі існує мед...»

— Я хотів би зробити ваш скульптурний портрет, — із захватом пропонує Хома і розбиває дівчин настрій.

Фросина махає рукою, мовляв, обійдеться й без портрета, й рушає йти далі.

— Стривай, доярко, — гукає старий, — ми підвеземо, як дорога протряхне!..

— Немає коли! Я й хвилини вже не всиджу. Мені здається, що останні метри перед домівкою я бігом побіжу!..

— Пішов і я, — каже Михайло, — три кілометри пройду, а там Савка дасть мотоцикла, миттю буду на МТС... У мене серце не на місці...

Михайло підтюпцем доганяє Фросину, вони хутенько йдуть і зникають, вийшовши на схил. Повний місяць зависає над яром, — здається, до нього можна докинути грудкою. Струмок води в рівчаку часом виблискує і вже не шумить. Старий Явтух іде в один бік, у другий, мацає дорогу. Студенти мовчки стоять, милуючися з зоряного неба, вдихають пахощі обмитої дощем землі.

— Я не шкодую, — признається нарешті Хома.

Тимофій-Тиберій не допитується, все й так зрозуміло, сам він такої ж думки.

— Агов! — чути здалеку Явтухів голос. — Куди чимчикуєш, козаче? Га? Не чую!..

Незабаром старий повертається до машини з хлопчиком років дванадцяти. На хлопчикові піонерський шовковий галстук, охайна сорочка, картузик, полотняні штанці — все мокре, як хлющ.

— Ну, а як застудишся? Запалення легенів чи грип?

— Я ж не знав, дядьку Явтуше, що йтиме дощ...

— Ото й зле, що не знав! Скидай швиденько штанці й сорочку, а тимчасом я дам щось сухе... Бач, який синій!.. Ось помилуйтеся, — каже старий до студентів, пораючи хлопця, надягаючи на нього свою спецівку, — товариш Остап Іскра власною персоною! Тікає з батьківського дому на край світу...

— Я не на край, — цокотить зубами Остап, — я до тітки...

— Залишив батька й мачуху, подався в світи!

— Мабуть, мачуха била? — питає співчутливо Хома.

— Овва, нехай би спробувала! Вона мене сама боїться!

— Нова постановка питання, — сміється Явтух. — Чого ж ти тікаєш?

— Я, дядьку Явтуше, — солідно намагається відповідати Остап, — вирішив, що такий батько мені ні до чого...

Студенти й Явтух регочуть, а хлопець, кутаючись у суху спецівку, викладає:

— Я й просив, і соромив, ніщо їх не бере! Виробляють сто трудоднів на рік, а я в школі горю за них від сорому... У всіх батьки — хто п'ятсот, хто шістсот, а хто й більше на рік, тільки у мене прорив... Тато кажуть, що їм більш не треба... А в тітки мені буде краще... Трудодні у неї не вилазять у комору! Діти її вчаться в місті, живе сама... Вона мене хіба ж так запрошувала!

— Ех ти, Остапе, Остапе! Хіба ж піонери так роблять? Тікаєш від труднощів? А хто ж їх боротиме за тебе? Треба перевиховувати батька! Візьміться удвох з мачухою...

— Ге! Вони в тата закохані, як маленькі! Самі роблять, а тато вилежуються... Кажуть, я на нього й сама заробляю, він на фронті вистраждав... А коли той фронт був?!

— Мовчи, мазій, — каже Явтух Калениковичь. — Бач, який пащекований! А там тато з мачухою хвилюються, шукають, попару не знайдуть, га?

Остап мовчить. Він натомився й настрашився, йому б тільки спати.

— Ну, гаразд, лягай у машині, спи. Поговоримо по дню...

Вклавши хлопця, старий випростується й каже до студентів, які мрійливо стоять, обнявшись, й от-от заспівають:

— Бач, який проспект об'явився. Неначе змовилися — ідуть та й ідуть... Завізно сеї ночі... Щоб не гаяти часу, заспіваймо, молоді люди?

— Товаришу шофер, — тихим і значущим голосом питає Тимофій-Тиберій, — чи знаєте ви, що таке чисте мистецтво?

— Не знаю, хлопці, їй-право, не знаю! А що каже теорія?

— Теорія пише, що те мистецтво стоїть осторонь життя!

— Неправильно. Я собі міркую так. Чисте мистецтво це мистецтво живе, красиве, народне. Як воно може бути чисте без народу? Не може! Повністю для народу, про народ, разом з народом!..

І не чекаючи від студентів відповіді на таке нове тлумачення терміна, Явтух випинає груди, як старий солдат, виводить задьористо й весело:

Дівчино моя, переяславко,
Дай мені вечеряти, моя ластівко!..

В цей час із того боку, куди лежить путь подорожніх, з'являється світло фар, і могутня вантажна машина наближається до яру, поволі пірнає вниз. Дужий мотор реве на першій швидкості, болото летить шматками. Зупинившися перед «Победою», водій заглушує мотора.

— Тпру, приїхали! — гукає приїжджий шофер. — Не встиг Мартин подзвонити, як ми й тут! Чіпляйте троса, витягнемо на дорогу!

— Чорти вас носять, — озивається Явтух, — подумаєш, рятівники знайшлися! За годину й самі б виїхали...

— Ну, де це чувано, — обурюється шофер, — можна сказати, голова найбільшого в районі колгоспу, сам Явтух Калениковичь сидить у яру! Що б нам люди заспівали?!

Студенти дивляться один на одного й задкують за «Победу». З кузова вантажної машини легко зіскакує не хто інший, як Михайло. Він подає руку жіночій постаті, потім удвох ідуть до Явтуха Калениковича.

— Мого тата не переговорите, — лунає молодий, веселий голос. — Донька, можна сказати, пройшла залікову сесію під музику, а він хоч би стрів!.. Драстуйте, челюскінці!

— Драстуй, доню, — Явтух Калениковичь обіймає Палазю. — А тобі хіба забракло хазяйського глузду, що таку танку пригнала?

— Правда, я сама винна, що ви не стріли: злізла на Ясенуватій...

— Нічого, були не без діла, — каже Явтух. — А де ж це мої студенти? Такого жаху на мене нагнали. Солідний народ. Хлопці, та де ж ви? Виходьте з-за машини, ну вас!..

Тимофій і Хома виходять.

— Пробачте, що так вийшло...

— Куди там! — регочеться Палазя. — Та його хлібом не годуй, дай пограти кумедію! З приїздом, товариші художники. Коли ви до нас із щирою душею, то будь ласка, будьте, як свої... От побачите, мистецтво й нам дороге, а вам байдикувати не дамо. Хоч і просіть, не дамо!..

— Ми люди прості, — каже батько Палазі, — то й з ними будемо по-простому... Калим я з них візьму натурою... Проекта колгоспної садиби вимагатиму!

— Будь ласка, будь ласка, — бурмочуть Хома й Тимофій, розгубивши свої дотепи й силкуючись пригадати, чого саме встигли наговорити голові колгоспу, до якого їдуть на практику. Палазя весело до них посміхається, а Михайло не зводить очей з Палазі.

— Шампанського! — гукає Явтух Калениковичь. — Вип'ємо за вищу освіту!

— Що ви, тату? Де ж тут серед ночі шампанське?!

— Михайле, неси! У нас є! Вищу освіту не запивають пивом! Розкубрюй його, чорта! За твій диплом, Палазю!

— А коли б я провалилась?

— Хіба ти не моя доня?

Місяць світить на дві машини в яру, блискає на пляшці шампанського, падає на студентів, які стоять до місяця спинами.

— Вип'ємо всі потрошку, — проголошує Явтух Калениковичь, — і попереджаю, що це тільки перша. За наших доньок і наших синів, за агрономів, архітекторів, скульпторів, комбайнерів! Вип'ємо за чисте мистецтво народних талантів, яке Ленін і Сталін повернули на правдивий шлях служіння народові! Ура, товариші!..

Всі кричать «ура», і старий яр довго відлунює молоді голоси.

НЕЗАМІНИМІ
(Малюнок-байка)

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

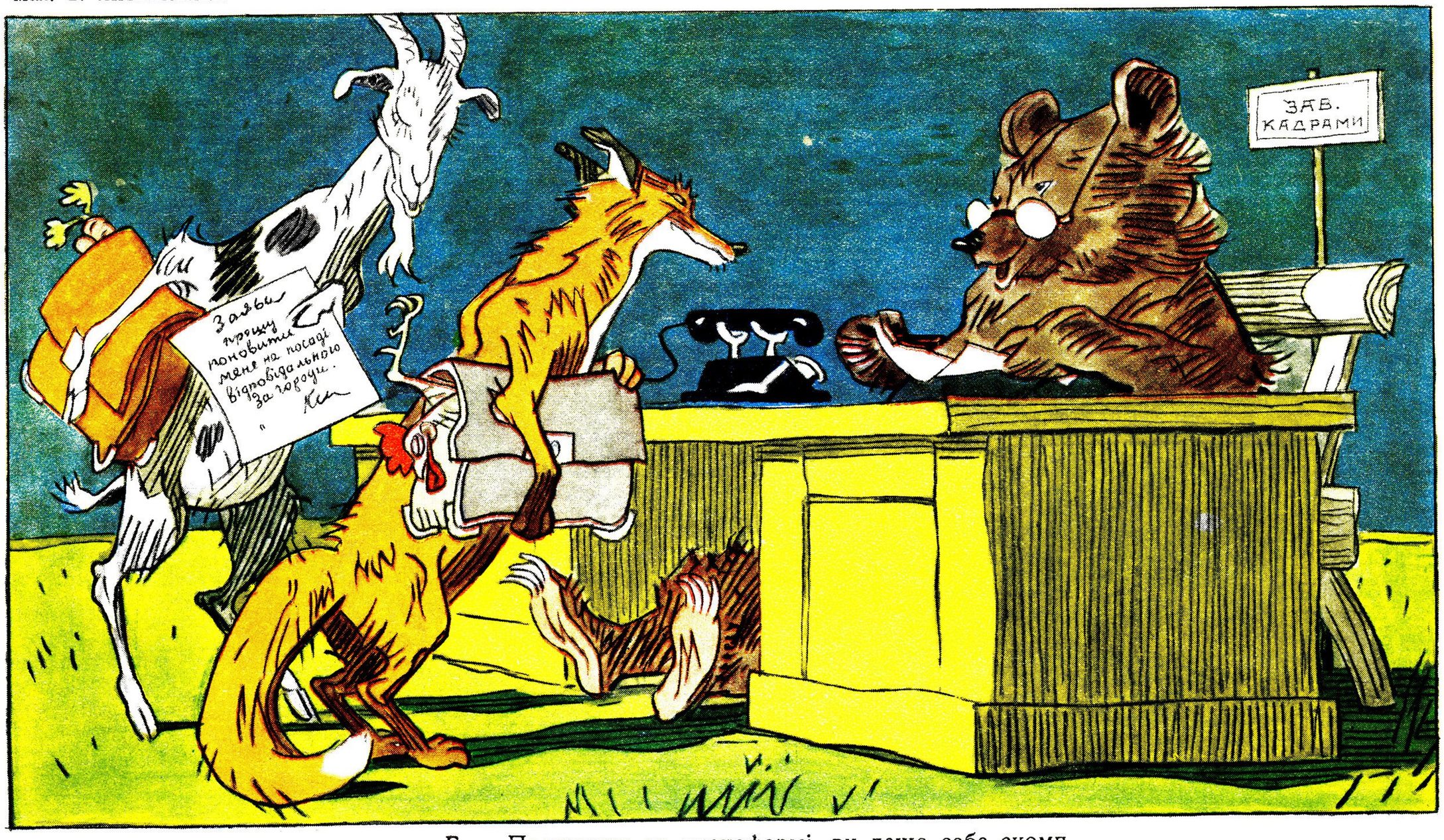

— Гм... Працюючи на птахофермі, ви дещо себе скомпрометували... Ніяк не придумаю, куди б вас тепер направити?.. Чи не спробувати ще до кроликів?

З ДОБРА

Якщо траплялося вам бути на нашій обласній сільськогосподарській виставці, то, мабуть, бачили там біля одного з павільйонів добру гору мішків із збіжжям і напис на червоному полотні: «Хліб колгоспника артілі ім. Сталіна Павла Поліщука — 57 центнерів. Працездатних — 4». Так Павло Поліщук — це я. А працездатні — так це моя дружина Ольга та син із невісткою. Сім'я моя виробила більш як 1000 трудоднів. Ото 57 центнерів збіжжя на ті трудодні й припали. А на виставці я був від нашої артілі, давав пояснення людям, як ми стільки збіжжя заробили.

Пояснюю я ото, аж дивлюся — сват із свахою йдуть. Дружину син узяв з-під Луцька, — познайомились на олімпіаді, покохалися та й побралися. Підходять свати, поздоровкалися, а сваха жартує:

— А чому це вас, Павле Гнатовичу, тільки з хлібом вивезли? Чого ж шафи з пальтами та костюмами не виставили? Чом ви, свахо, свої мішки з цукром забули? (Ольга моя — ланкова на цукрових буряках). Треба вже було і льох з картоплею захопити, ожереди з соломою поставити, вулики з саду, та вже заодно й хату, бо ж ви все в колгоспі зажили. Та й ощадну книжку не гріх би під скло на вітрину виставити.

— Ех, — каже сват, — захопили б ви були наливки, а ти, Параско, свою піч із пирогами, то ми б тут із сватом славно пообідали.

Отак жартуємо собі, сваха нас з Ольгою після виставки в гості запрошує, а потім жіночки наші взялися обговорювати, якого краму ліпше на костюми купити. Ну, а вже коли жінки про убори говорити почали, — чуйся, чоловіче, безпечно. Кивнув сват на мене, підморгнув я сватові та поза павільйоном і подалися до тієї великої бочки, що вивіз пивзавод...

А ввечері каже мені Ольга:

— Повезеш, чоловіче, хліб додому сам, а я на день заїду до свахи, подивлюся, які в неї буряки... (бо й та ж — ланкова, і теж на буряках)...

Приїхала Ольга додому і напосілася — купімо патефона! Сваха ж має. У неділю збере свою ланку, чай п'ють і на патефоні грають.

— Ну, що ти робитимеш з нею! У селі тих патефонів є вже з півсотні, а їй і на думку досі не спадало собі купити. А побачила в свахи, так зразу й закортіло.

— Нащо, кажу, нам патефон здався. Купімо, кажу, серце, радіоприймача. Почуєм і Москву, і Варшаву, і навіть Америку.

І на біса я ту Америку згадав! Була б може без сварки погодилась.

— Америки тобі, — каже, — треба!? Що ти звідти путящого почуєш!! (А я і сам так думаю). — А вона далі співає: — Ах ти торбею американський! Забув, як їздив за океан на заробітки, то мусила останній морг землі продати, щоб тебе звідти визволити. Якби не мій посаг, то ходив би й досі в американських жебраках.

Я таки, правда, з Америки босий і обірваний прибув, але тому вже років з 25. А вона й досі пам'ятає.

— Слухай, серце, кажу, біс із нею, із тою Америкою! Але що з того патефона? Крутиш — грає, а одійшов — і кінець пісні. А приймач увімкнув — і весь світ слухаєш. Ти, приміром, вранці снідаєш, а з Москви тобі всі новини розказують, читають статті з «Правды». Ти на буряки приходиш і вже жінкам розповідаєш, що сьогодні «Правда» пише. Не будеш вечорами мені докучати, щоб читав газети уголос — приймач тобі все розкаже.

— Я, — каже, — і без тебе газету почитаю.

І пішло у нас мало не щодня:

— Патефона!..

— Ні, приймача!..

— Патефон!..

— Приймач!..

Звісно: маку не перетреш...

— Напишу, кажу, Грицеві, хай знає, яка відстала в нього мати!

Син наш у Володимир-Волинському, у школі механізаторів сільського господарства вчиться. А невістка у Рожищах — в агрошколі. Ми з старою віч на віч сперечаємося. Нема кому мене підтримати.

— А я, думаєш, йому не потраплю написати? — відказала мені Ольга. І таки написала, бо за тиждень приходить лист. На конверті так і написано: Ользі Кузьмівні та Павлові Гнатовичу Поліщукам.

«Тату й мамо! — пише Гриць. — За панів ви сварилися через злидні та нестатки, а тепер, бачу, ви вже з розкошів сварку завели...»

Прочитали ми синового листа і смішно нам зробилося. Помирив він нас. Тепер моя Ольга, як сідає прясти (ніяк одвикнути не може), то вмикає приймача і слухає Москву. А як збе-руться гості, то я залюбки заводжу патефона...

О. РЯБУХА.

м. Луцьк.

Степан ОЛІЙНИК

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

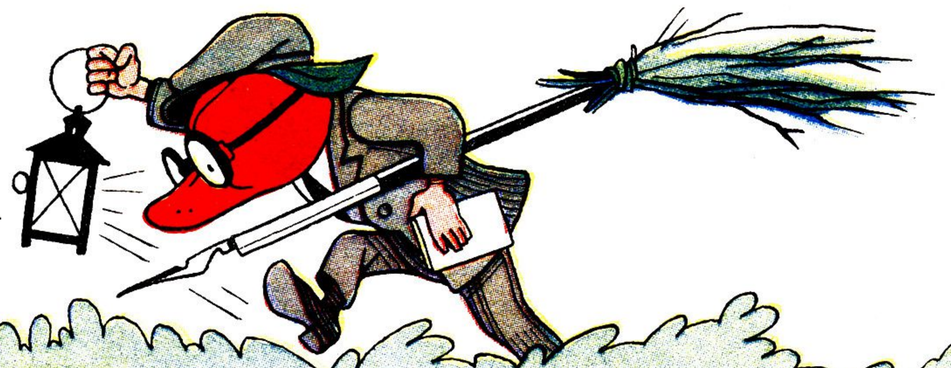

Ходить Перець по городу...

Ходить Перець по городу,
Питається свого роду:
— Як жилось в минулім році,
Земляки-одногородці?
Як наш рід — які там дані?
Чи повсюди у пошані?

Обізвалась бараболя:
— Непогана в мене доля!
Я в повазі, я у моді
На артільному городі.

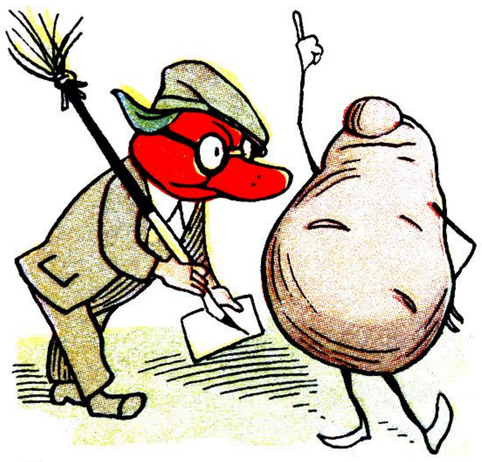

Я в колгоспі, в кожній хаті,
В погребах я і в кагаті,
На базарі у мішку,
В кожній печі у горшку.
Площі ширяться щороку,
Тож і множуся, нівроку,
Я ведуща серед поля! —
Задається бараболя.

Обізвались огірочки:
— Ми заповнили всі бочки!
Глянь — у місті і в селі —
Ми на кожному столі.
Особливо, де п'ють чарку —
Поважають нашу марку.

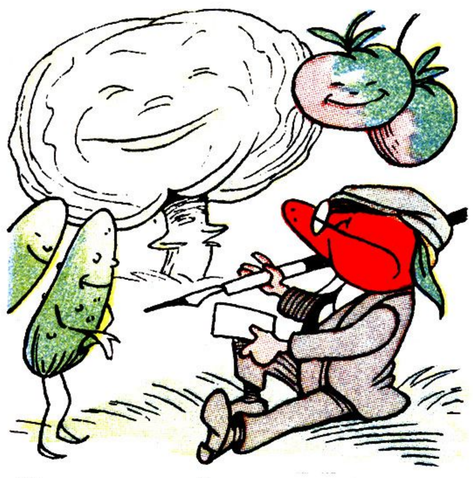

Ми у догляді, в пошані
У колгоспівському плані.
Тож і стелимо листочки! —
Гордо мовлять огірочки...

Обізвалася пихата
І капуста головата:
— З помідорами у літі
Ми щовечора политі!
Розкошую, розростаюсь,
Бо не просто поливаюсь!

— Як «не просто»? Не з відерець? —
Запитав капусту Перець. —
Хто ж і як вас поливає? —
Він обох уже питає.
— Електричнії мотори! —
Підморгнули помідори.

...Ходить Перець по городу
І шука близьких по роду,
Рапортів приймає списки
Від салату, від редиски...
— Все це добре, овочани!
Але де ж... однополчани?

Ходить Перець мимо броду
Від городу до городу,
І все більш йому обидно:
— Де ж цибуля, чом не видно?
Де співбрат мій, де часник?
Він куди з колгоспів зник?
Де мій брат і де сестриця,
Тобто перець і перчиця?..

Раптом чує: — Ось ми, брате,
В баби Мотрі біля хати,
В діда Фоки на городі,
Бо в колгоспі ми «не в моді».

— В загнанні моя родина! —
Зашкварчала цибулина.—
Весь врожай мій — у віночку
В баби в сінях на кілочку.
Не шматочки присадибні,
А поля мені потрібні...

За цибулею — зняв крик
Розхвильований часник:
— Доки буду я, нещасний,
Не колгоспівський, а «власний»?
На садибах чахну, сохну,
Скоро зовсім з горя здохну.
По мені ж уболіва
Промисловість харчова.
«Чом лишив мене, часниче?» —
В магазинах шинка хниче.
«Де подівся, мій козаче?» —
Ковбаса за мною плаче.

Що скажу я ковбасі,
Позабули мене всі...

Затужила тут перчиця:
— Скоро буду я вдовиця.
В мого мужа, твого брата
Надто доля гіркувата!
Ані в плані, ні в городі.
Він занедбаний, та й годі.
Від усього прошу серця —
Заступись за брата-перця!

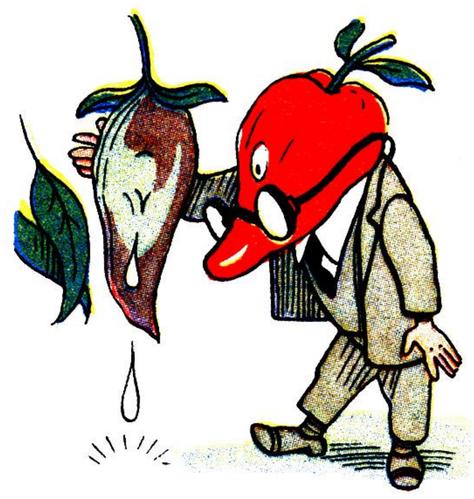

...Ходить Перець по городу,
Слуха скарги свого роду.
Пише скарги до блокноту...
Розгнівився —
і за роботу!
— Це кому,— пита,— і досі
Від цибулі крутить в носі?
Хто завів такі порядки,
Що часник зіпхнув на «грядки»?
Хто осміливсь перця-брата
Із колгоспу витискати?
Хто забрав у них — гектари?..

Дехто став і... з вуст ні пари.
Дехто — очі до долівки.
Не було, мовляв, вказівки.

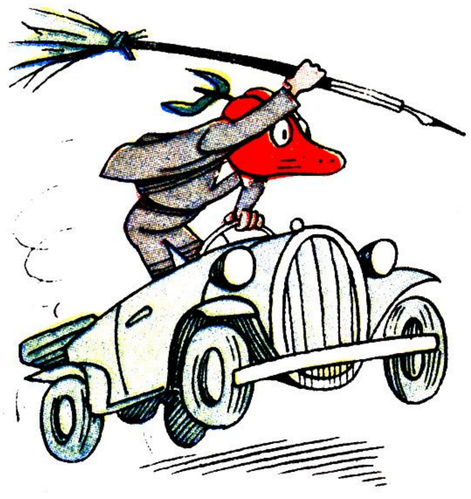

...З того часу в цьому ділі
Від артілі до артілі,
На підводі й на машині
їздить Перець по Вкраїні,
Щоб за свій забутий рід
Дати перцю кому слід.
Виглядайте! Прийде час —
Він заїде і до вас!

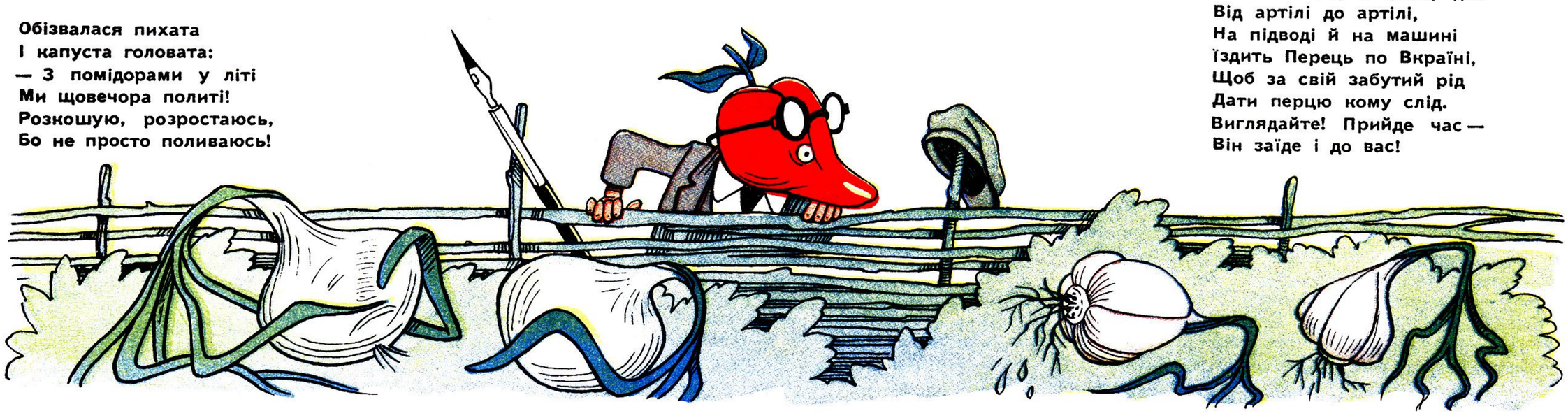

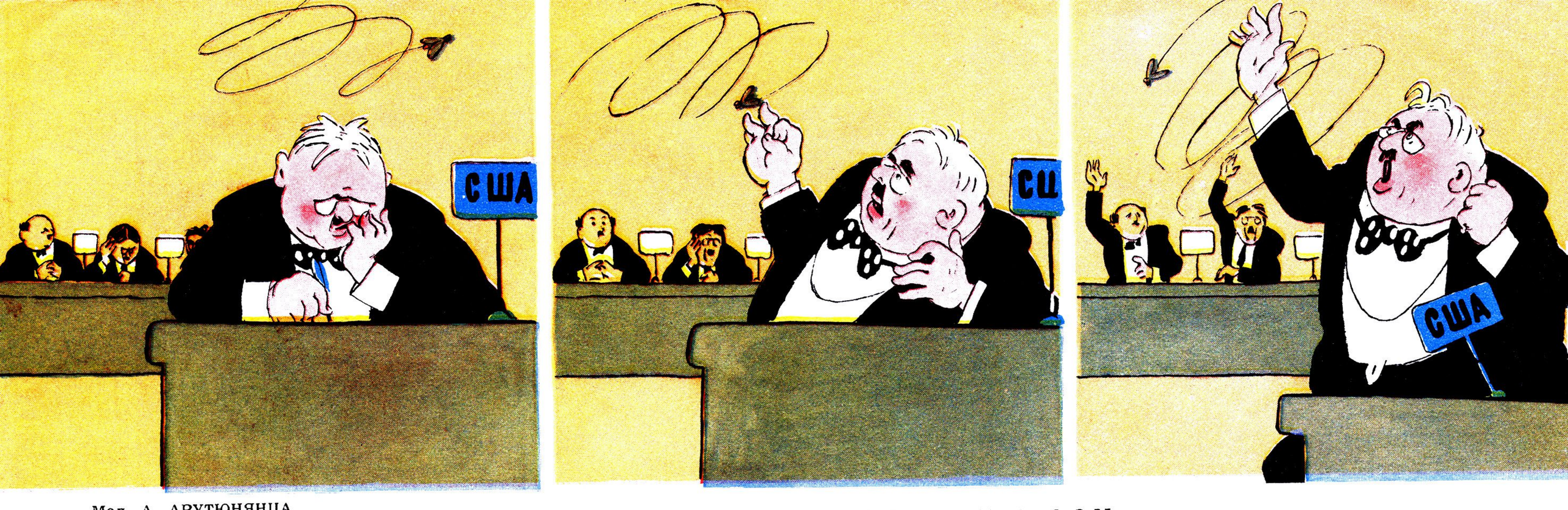

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ГОЛОСУВАННЯ НА АСАМБЛЕЇ ООН

Малюнки без слів (але з мухою).

ГІДРОКРАМАР

Північно-Український канал ще не збудований, а голова колгоспу «Шлях Ілліча» т. Кравець хоче вже зараз мати від нього якнайбільше зиску. На території колгоспу працює геологорозвідувальна група. Вона, звичайно, потребує допомоги.

— Будь ласка, — каже т. Кравець. — Треба виконати деякі ковальсько-слюсарні роботи? З радістю! Потрібні продукти харчування? Прошу!

Але тут же Кравець заломлює такі карколомні ціни, які навіть запеклим спекулянтам здалися б трохи завищеними.

Досі ми знали різні форми крамарства. А от про гідрокрамарів чуємо вперше.

П. ЦИГАНАШ,
старший буровий майстер.
Василівський район,
Запорізької області.

ХТО ПОБ'Є РЕКОРД?

Зареєструй, Перче, новий рекорд.

Досі було відомо, що пересуватись на лижах можна тільки в тому разі, коли на них є кріплення, а в руках лижника — палки. Львівська фабрика «Динамо» випускає лижі без кріплення і без палок. А проте ці некомплектні лижі регулярно пересуваються від фабрики до магазинів «Динамо», а від магазинів — до фізкультурників.

На нашу думку, це — рекорд Цікаво, хто його поб'є?

А. САВРИН.

Нехворощанський район,
Полтавської області.

ОРИГІНАЛЬНИЙ ВИНАХІД

Директор Вознесенського міського кінотеатру ім. Кірова т. Дьомов, наслухавшись про багатоверстатників на виробництві, вирішив перейняти їх досвід. Але як? Думав-думав Дьомов і придумав: організував багатосеансове обслуговання кіноглядачів.

Робиться це так: касир продає квитки на два сеанси. Потім оголошується, що буде тільки один сеанс і всіх глядачів пускають до залу. Здіймається неймовірний галас і штовханина, бо на кожне місце є два претенденти.

Сподіваємось, що Миколаївське обласне управління кінофікації якщо і не увінчає т. Дьомова лавровим вінком за цей винахід, то, принаймні, відзначить його спеціальним наказом.

А. ДЯЧКОВ.

Миколаївська область.

ОХРІМ З КРАСНОГО

Охріма з байки Глібова всі добре знають. Прославився він тим, що поли різав, а рукави латав. Дозволь, Перче, познайомити тебе ще з одним Охрімом, який живе у райцентрі Красне.

Восени минулого року треба було відремонтувати степову дорогу. Голова виконкому райради т. Мартин, не довго думаючи, наказав зняти брук на вулиці біля райвиконкому, а камінь використати для ремонту. Зняли камінь і вивезли.

А все ж таки Охрімові з байки далеко до т. Мартина. Охрім, поли обчекрижившн, хоч рукави доточив, а т. Мартин камінь зняв, у поле вивіз та й покинув...

ШІСТЬ ПІДПИСІВ.

Львівська область.

ОТАКЕ ПІКЛУВАННЯ!..

Ми, молоді шахтарі шахти «Матроська» (трест «Лисичанськвугілля»), хочемо подякувати начальникові шахти т. Крупкові Якову Михайловичу за батьківське піклування про нас, та не знаємо, з чого почати.

Якщо почнемо дякувати за гуртожиток, то Яків Михайлович ще образиться. Іронізують, скаже він. Там же холодніш, ніж надворі. От улітку, коли і надворі, і в гуртожитку стане тепло, тоді дякуватимете.

Подякувати за зовні чудову, лише торік збудовану, лазню, — теж скаже: іронізуєте! В ній вода біжить тільки з двох кранів, та й то холодна.

Можна було б ще за хороший клуб подякувати, так Яків Михайлович знову скаже, що ми кепкуємо, бо там на місяць лише один-два кіносеанси відбуваються.

Але дякувати, шановний Перче, треба. А то наш директор подумає, що ми грубі, невдячні натури.

Тільки за віщо?

Молоді шахтарі: І. ПАЩЕНКО, Г. ІСАЄНКО, Н. ШЕХАНІН.

Ворошиловградська область.

800 ДВОРІВ І 1 ГУЧНОМОВЕЦЬ

Радіофікація Рябушківського укрупненого колгоспу ім. Куйбишева висуває перед радіопромисловістю невідкладне завдання: виручити з неприємного становища Сумську обласну дирекцію радіотрансляційної мережі та її директора т. Яшина. Треба негайно ж сконструювати потужний гучномовець.

Потреба в такому гучномовцеві виникла після того, як т. Яшин укопав край Рябушок стовпа і повісив на ньому гучномовця. А село наше не мале — 800 дворів. Простяглося воно аж на 9 кілометрів. Одного малопотужного гучномовця нам мало. А Яшин більше ні стовпів не вкопує, ні гучномовців на вішає. То хай би вже повісив один, та потужний, щоб аж тобі, Перче, у Києві було чути, як обласна дирекція ще з весни минулого року Рябушки радіофікує.

Д. БУРЛЮК,
завідувач клубу.
Лебединський район,
Сумської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Читачі ПЕРЦЯ скаржились на низьку якість виробів Житомирської панчішної фабрики. На прохання редакції Житомирський міський комітет КП(б) України перевірив ці сигнали. **За випуск продукції низької якості директора фабрики т. Шлаєра знято з роботи.**

* * *

Голова Росоловецької сільради т. Ткачук (Красилівський район, Кам.-Подільської області) грубо поводився з відвідувачами. Група колгоспників написала про це ПЕРЦЮ. При перевірці факти, наведені в листі, підтвердилися. **Ткачука знято з посади голови сільради. Парторганізація оголосила йому сувору догану з попередженням.**

* * *

Робітники лісозаводу № 3 тресту «Хрещатикбуд» (м. Київ) поскаржились ПЕРЦЮ, що їм невчасно видають зарплату. Керівник тресту т. Бузань повідомив редакції, що **заборгованість по зарплаті робітникам ліквідовано. Директора заводу т. Кулаченка знято з роботи.**

* * *

Читачі повідомили, що завідувач ларка Коломийського міськторгу Розенфельд систематично обважував та обраховував покупців. Станіславський облторгвідділ, перевіривши факти, **зняв з роботи Розенфельда.** За погану роботу по добору кадрів **звільнено з посади заступника директора Коломийського міськторгу по кадрах т. Хромова.**

* * *

Читачі написали до ПЕРЦЯ, що начальник Оржицької райконтори зв'язку (Полтавщина) Забєлін розтратив державні кошти. **Народний суд засудив Забєліна до 10 років тюремного ув'язнення.**

УЛИТА ЇДЕ!

У селі Стрибіж досі немає клубу. Зате за три кілометри від села стоїть чималий будинок, який можна було б пристосувати під клуб. Правління артілі та сільрада вирішили пересунути цей будинок до центра села.

Ще минулого року почали тягти його тракторами. Тягнуть і досі. Правда, тепер цей будинок перебуває від села вже не за три, а за два кілометри і дев'ятсот дев'яносто вісім метрів. Ми підрахували, що коли будівництво і далі посуватиметься такими темпами, то клуб у нас відкриється в... 3451 році.

Улита їде!

І. ПАРХОМЕНКО.

Червоноармійський район на Житомирщині.

Дмитро БІЛОУС

ІЛЬКО-ХВАЛЬКО

— Чули ви? Напевне, ні?
Ой, мене ж хвалили!
І уваги вже мені
Стільки приділили!

Вдруге стрів. Ілько наш — франт.
— Що, — пита, — не чули?
Знов увагу на талант
Лиш на мій звернули!

Я ж йому: — Не в тому суть;
Хай ви і не з гірших, —
Я б хотів хоч раз почуть
З ваших уст про інших...

Він же ловить ще когось,
Папірця виймає:
— Це Хома Хомич — аж ось! —
В область посилає.

Я щасливо прослизнув
На олімпіаду.
Всіх за пояс я заткнув
І лишив позаду...

А що їду тільки сам, —
Це щоб не ділити
Слави з іншим пополам,
З менш талановитим!

— Ну, Ілько наш і «цабе»!
В нього меж немає, —
Всі говорять, — він себе
Тільки й величає.

Тож сьогодні на Ілька
Надивляйтесь, братця,
Бо вже завтра до Ілька
Вам і не добраться.

Одного б хотів Ілько:
Це — легкої слави.
Всі зовуть його — хвальком,
І не без підстави!

ПАРИЗЬКІ БЕЗРОБІТНІ І «ЗАХІДНА ДЕМОКРАТІЯ»

«Західна демократія забезпечує кожній людині основні права і свободи» — так запевняють лакеї Уолл-стріту в маршаллізованих країнах.

А от і самі вони — ці «права» і «свободи». На фото — паризькі безробітні. «Західна демократія» дала їм «право» бути голодними й шукати собі їжу на смітниках (фото зліва) і «свободу» від власної кімнати.

На фото справа: бездомний безробітний ночує в паризькому метро на ст. Конкорд.

Правом на роботу й на людське життя «західна демократія» простих людей не забезпечує.

Деякі спортивні рекорди не обновлюються вже по кілька років.

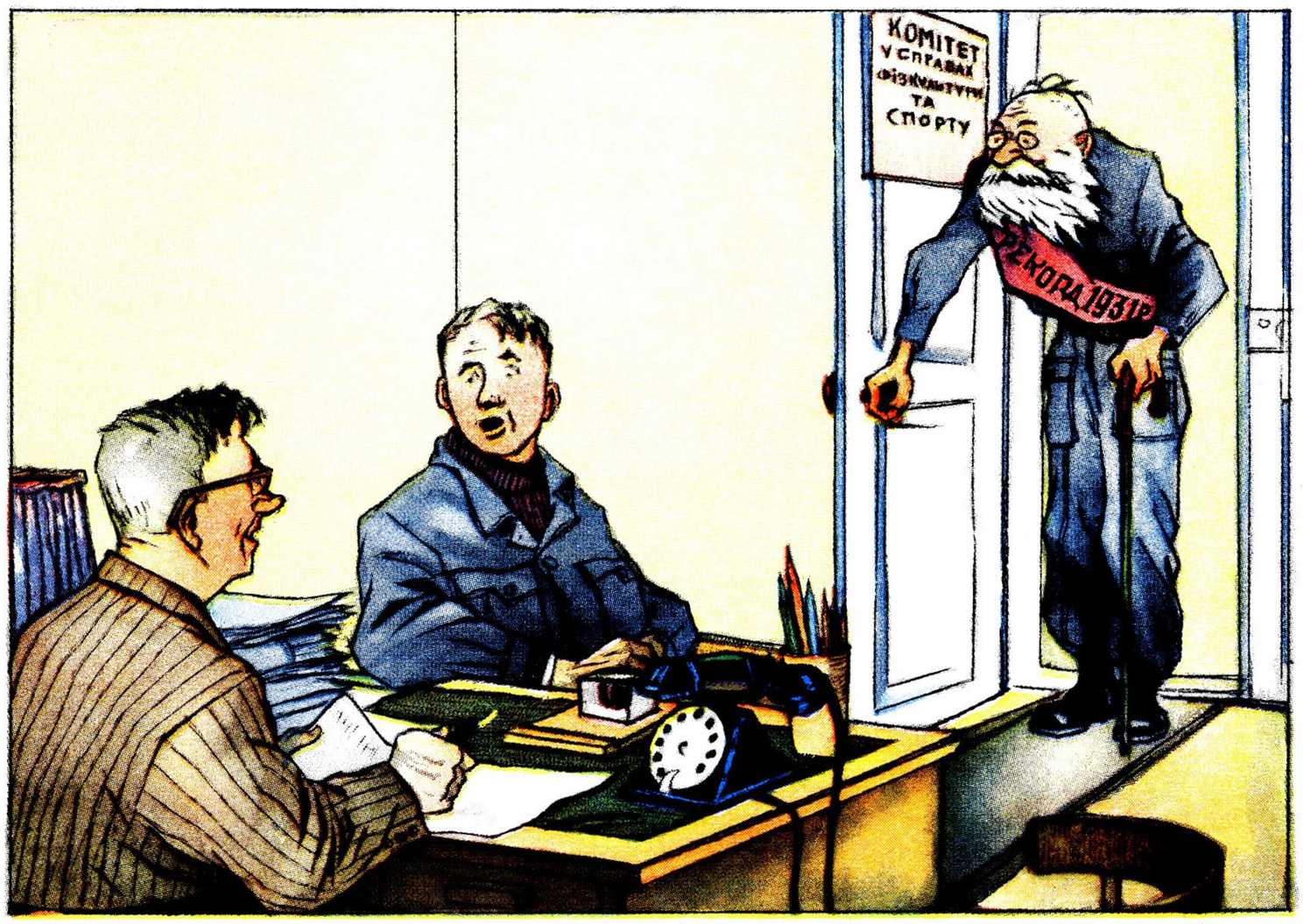

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Чого цей дід хоче?
— Дивак якийсь! Просить, щоб його побили.

Пером по перах

З ПІСНЕЮ НЕ В ЛАД

«А чиї то трактори
Подалися край гори
На високе жито?»
(«Пісня про І. Коваля».
слова Г. БРЕЖНЬОВА.
муз. С. ФАЙНТУХА).

А чому то край гори
Хтось затіяв співи,
Коли мчаться трактори
Толочить посіви?

Тут нема чого співать —
Треба заходи вживать,
Коли в полі жито
Тракторами збито.

Іван ЦАРЕВИЧ.

«З ЧАРІВНОЮ ПРОСТОТОЮ»

Обласна газета «Деснянська правда» в № 7 вмістила звіт про гастролі Державного симфонічного оркестру України в Чернігові. Здивовані чернігівці прочитали:

«Оркестр виконав увертюру і фінал з опери Чайковського «Лебедине озеро».

«Артистка Ялкут... з чарівною простотою і щирістю виконала арію Джільди з опери Верді «Гугеноти».

Так редакція «з чарівною простотою» перейменувала балет «Лебедине озеро» в оперу, приписала Верді оперу «Гугеноти» (яку написав композитор Мейєрбер) і щиро забула, що арія Джільди — це арія з опери Верді «Ріголетто».

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 4 (207) (на украинском языке). Підписано до друку 12. II. 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 00563. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 463. Тираж 100.000 прим.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Англійські імперіалісти сподівалися, що їм і в Кореї пощастить загрібати жар чужими руками. Але британським військам доводиться прикривати відступ американських дивізій. (З газет).

— Ці англійські нахаби заявляють, що вони готові воювати в Кореї до останнього американського солдата!..

— Не хвилюйтеся, Джордж! Останнім американським солдатом у Кореї буде англійський солдат!